

4. DRACS, LLOPS, BRUIXES I GEGANTS

Tothom deia que Vilacromada del Camí era un poblet de conte. Amb els seus carrerons ondulats de pedra rogenca i aquelles cases tan blanques amb les portes i els porticons de mil colors, semblava tocat per la màgia. De les seves fonts en brollava una aigua ben especial que, amb la llum del sol, anava canviant de color, convertint la vila en un preciós arc de Sant Martí.

Era el lloc ideal per fer-hi la trobada que organitzava, un cop l'any, l'Associació de Personatges de Contes i Llegendes, coneguda també com a APCL. Estava tot a punt per rebre els convidats i les convidades i el llegendari Flavio, l'unicorn alat, esperava, majestuós, la seva arribada.

De sobte, entrant pel carrer Major, van aparèixer quatre llops enormes caminant a pas ferm en direcció al centre del poble. Al seu pas, els vilatans de Vilacromada tancaven portes i porticons i tot eren corredisses per amagar-se a les seves cases. Encara **desconcertats** per aquella aparició, el **pànic** es va apoderar de tot el poble quan, del cel, van començar a baixar dracs de tota mena i també, alguna draga, que es deixaven caure sobre teulades, places i carrers, fent bategar les ales i aferrant-se ben fort amb les seves ungles.

Mentrestant, en Flavio, l'unicorn alat, corria **nerviós** pels carrers empedrats...

—Com m'he pogut oblidar d'una cosa tan important! —s'exclamava **preocupat**—. A veure com l'arreglo jo, ara, tot aquest guirigall!

I llavors, van arribar elles... les bruixes! I també, algun bruixot. Empaitant-se les unes a les altres a gran velocitat, enfilades a les seves escombres voladores. Enriolades i trapelles, voleiaven per sobre les teulades presumint de llibertat.

Llops, dracs i bruixes es dirigien al mateix indret, la plaça Major, que a poc a poc es va anar omplint i els va anar reunint a tots i a totes. Feia temps que no es veien i tot eren crits, udols, esbufecs i rialles... mentre l'unicorn intentava posar-hi ordre.

—Diria que falta algú, oi? —va preguntar la bruixa de Hansel i Gretel.

—I tant! —va afirmar el llop de les Set Cabretes—. Ja saps que sempre arriben els últims...

Va ser dir això i el terra va començar a tremolar... “Barrabum, barrabum, barrabum...” es podia sentir a cada tremolor. Semblava que la fi del món hagués arribat a Vilacromada del Camí, però no, només eren alguns gegants i algunes gegantes, que s'afegien a la trobada.

—Ara sí que ja hi és tothom! —va sospirar en Flavio, **alleujat**—. Seguiu-me!

L'unicorn els va guiar fins a Can Picarol, una masia que hi havia als afores del poble i on conviurien durant un parell de dies. Segur que els vilatans i les vilatanes ho agrairien, s'havia oblidat d'explicar-los quins eren els personatges que ocuparien el poble aquell any i estaven ben **espantats**.

Al cap d'una estona, l'alcaldeessa, acompanyada per una comitiva de gent del poble, es van presentar a Can Picarol i van trucar a la porta. En Flavio, atent, va obrir i els va convidar a passar.

—Sigueu benvinguts i benvingudes! Com veieu, hem inaugurat la 13a Trobada de Personatges de Contes i Llegendes de l'APCL. I demà, com fem cada any... hi haurà el dinar de germanor a la plaça Major.

—D'això venim a parlar... —va respondre l'alcaldeessa amb cara de **preocupació**—. Hem hagut d'anul·lar el dinar.

—Com? El dinar? —va fer l'unicorn, **desconcertat**—. Què ha passat? Com és que no es pot fer?

—Quan la gent del poble ha vist els personatges que anaven arribant... —va seguir l'alcaldeessa—, s'han espantat i un a un, una a una... s'han anat esborrant del dinar. Al final, no ha quedat ningú.

—No en volem, de bruixes, aquí! —va exclamar el forner—. Són mala gent!

—Ni de llops tampoc! —va cridar la botiguera—. Que encara es cruspiran algú!

—És que... A qui se li acut, convidar tota aquesta patuleia? —va afegir l'alcaldeessa—. Potser ens ho hauríeu hagut de consultar abans d'organitzar aquesta trobada.

Al voltant de la comitiva i d'en Flavio, l'unicorn alat, s'hi havia anat formant un cercle amb alguns convidats i convidades que escoltaven amb atenció la conversa i s'anaven **entristint**.

—Nosaltres també som personatges de conte —va interrompre la bruixa de la Blancaneu—, igual que els altres a qui convideu cada any!

—Dona... —li va respondre l'alcaldeessa—, iguals, iguals... no sou.

—Vosaltres sou dolents! —va afegir el forner.

—No hi ha dret! —es va queixar el Drac de la llegenda de Sant Jordi, **indignat**—. Això és cosa de qui escriu els contes... a tots i totes nosaltres sempre ens toca la pitjor part. Quantes princeses hi surten fent malifetes, eh? A mi, el cavaller sempre em mata... i matar no està gens bé!

—Vist així... —va admetre el forner.

—Què seria dels contes, sense personatges com nosaltres? —va fer el gegant Verlihua—. A tothom li agraden els contes on surten dracs i dragues, bruixes i bruixots, gegants i gegantes o llops i llobes...

—Llobes? —va saltar de sobte el llop de la Caputxeta Vermella—. On has vist que hi surtin llobes als contes? Sempre som nosaltres, els llops, els qui ens toca cruspir-nos àvies, nenes, cabretes... Això tampoc és just!

—És veritat, de bruixots també n'hi surten ben pocs! —va seguir la bruixa de la Blancaneu—. I nosaltres sempre som velles, tenim berrugues i som lletges i peludes... És **desesperant**!

La comitiva de vilatans i vilatanes de Vilacromada del Camí se'ls escoltaven amb **sorpresa** i amb certa empatia...

—I tot això, ja ho heu dit a qui escriu els contes? —va preguntar, **intrigada**, la botiguera—. Segur que ho entendran i hi faran alguna cosa...

—Si en fa d'anys que ens queixem des del nostre sindicat! —va exclamar el llop dels tres porquets—. Ara sembla que ens comencen a fer una mica de cas, però...

—Però què? —va preguntar el forner.

—Sempre us faran més cas a vosaltres... que sou qui llegiu i expliqueu els seus contes.

L'endemà, al final, es va celebrar el dinar de germanor, van ser menys que altres anys, però molt ben avinguts. Diuen que va ser la trobada més enriquidora de les que s'havien fet fins llavors, al poble. Canviarien moltes coses a partir d'aleshores, en el món dels contes!